

РЕШЕНИЕ

№ 6863

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря СЗ
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110164043 по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

16.04.2024 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря СЗ, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 64043/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ЙБ“ ЕАД срещу Ц. В. М., като се твърди, че страните се намирали в облигационни отношения. Поддържа, че във връзка с неизпълнение на облигационните отношения между страните, ответницата дължала следните суми: 1) по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер 359897751806 от 13.02.2021 г. - сумата от 119,51 лева, представляваща незаплатени абонаментни такси и такси за мобилни услуги за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г., както и сумата от 310,86 лева - неустойка за разваляне на договора в размер на три стандартни месечни такси и за устройство Huawei P40 Pro 256 GB Dual Silver разлика в цената между устройството без абонаментен план по преференциална цена по сключен договор за лизинг; 2) по договор за лизинг от 13.02.2021 г. - сумата от 84,00 лева -

незаплатена цена на базови аксесоари; **3)** по договор за лизинг от 13.02.2021 г. - сумата от 1230,31 лева - незаплатени лизингови вноски за периода от 15.03.2021 г. до 14.08.2021 г. за устройство Huawei P40 Pro 256 GB Dual Silver; **4)** по застрахователна полица от 13.02.2021 г. - сумата от 50,97 лева - незаплатени застрахователни премии за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г.; **5)** по договор за услуга Интернет за дома с предпочетен номер 359893652348 от 09.07.2020 г. - сумата от 186,86 лева - представляващи незаплатени абонаментни такси и такси за потребление за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г., както и сумата от 145,98 лева - неустойка за разваляне на договора в размер на три стандартни месечни такси и цена за невърнато устройство Huawei B311-211 with Antenna; **6)** по допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги за предпочетен номер 35988821436 от 15.01.2021 г. - сумата от 165,24 лева - незаплатени абонаментни такси и такси за потребление на мобилни услуги за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г., както и неустойка за разваляне на договора в размер на три месечни абонаментни такси; **7)** по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер 359897355884 от 13.02.2021 г. - сумата от 116,57 лева - незаплатени абонаментни такси и такси за потребление на мобилни услуги за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г., както и неустойка за разваляне на договора в размер на три месечни абонаментни такси. Навежда доводи, че за сумите е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, като ответницата била възразила, поради което бил налице правен интерес от предявяването на исковете. Иска да бъде признато за установено, че ответницата дължи претендираните суми, както и присъждането на сторените деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исквата молба, като се сочи, че претенциите са процесуално допустими, но неоснователни. Твърди, че към договорите била приложима уредбата на ЗПК, като същите били недействителни. Поддържа, че не била спазена разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК, което обосновава. Навежда доводи по отношение на договорите за лизинг, че липсвало каквото и да било описание съгласно погасителния план каква е стойността на лизинговата вещ, както и какво е осъщаването, дължимо по договора за лизинг, освен това аргументира, че не била посочена първоначалната падежна дата, както и останалите падежни дати по договора, а единствено била посочена месечна вноска, начално и крайно салдо. Излага съображения, че твърдените услуги не били предоставяни, поради което не се дължало плащането им. Твърди, че не е получавала устройство Huawei B311 Antenna. Иска отхвърляне на предявените искове, претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. чл. 229 ЗЕС, във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 342, ал. 1 ТЗ.

Спорното материално право е обусловено от осъществяване в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наличието на валидно възникнало облигационно между страните по договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги; **2)** ищецът да е предоставил на ответника далекосъобщителни услуги; **3)** да е налице валидно уговорена неустоечна клауза; **4)** ищецът да е упражнил надлежно правото си да развали договора, поради виновно неизпълнение от страна на ответника.

По отношение договорът за лизинг спорното материално право е обусловено от проявлението в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наличието на валидно сключен договор за лизинг на мобилно

устройство; 2) ищецът да е предоставил на ответника мобилното устройство за ползване.

По отношение претенцията за незаплатени застрахователни премии, същата е обусловена от проявлението на следните материални предпоставки: 1) валидно сключен застрахователен договор, който да е влязъл в сила – т.е. да е заплатена застрахователната премия или поне първата вноски; 2) клауза от договора, че именно на ищецът следва да се заплатят застрахователните премии; 3) ищецът да е заплатил дължимите от ответника застрахователни премии.

От извършена служебно справка на основание чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ се установява, че ищецът е променил търговската си фирма, като понастоящем същата е „ЙБ“ ЕАД (с предишна търговска фирма „ТБ“ ЕАД).

По делото са представени писмени доказателства, както следва:

- Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер 359897751806 от 13.02.2021 г. сключено между Ц. В. М. от една страна в качеството на потребител и „ТБ“ ЕАД друга страна, в качеството на оператор. По силата на договора оператора предоставя на потребителя електронни мобилни услуги, а потребителят за задължава да заплаща последните, съобразно ползването им и уговорените в договора цени. По силата на допълнителното споразумение, потребителят е потвърдил, че е получил и устройство HUAWEU Pro 256 GB Dual Silver, чиято цена в брой или лизингова цена с абонаментния план е 1358,16 лева, при предоставена отстъпка от оператора в размер на 291,74 лева.

- Договор за лизинг от 13.02.2021 г., сключен между Ц. В. М. от една страна, в качеството на лизингополучател и „ТБ“ ЕАД от друга страна в качеството на лизингодател. По силата на договора лизингодателят е предоставил на лизингополучателя устройство HUAWEU Pro 256 GB Dual Silver, а лизингополучателят се е задължил да заплаща лизинговите вноски, съобразно уговорения по договора погасителен план, която е в общ размер на 1301,57 лева на равни месечни вноски от по 56,59 лева. В чл. 4 от договора лизингополучателят е потвърдил, че лизингодателят му е предоставил устройството уговорено по договора.

- Договор за лизинг на базови аксесоари от 13.02.2021 г. сключен между Ц. В. М. от една страна, в качеството на лизингополучател и „ТБ“ ЕАД от друга страна в качеството на лизингодател. По силата на договора лизингодателят е предоставил на лизингополучателя описаните в договора базови аксесоари, а лизингополучателят се е задължил да заплаща уговорената по договора лизингова вноска. В чл. 4 от договора лизингополучателят е потвърдил, че лизингодателят му е предоставил базовите аксесоари по договора.

- Застрахователна полица № 10199794 сключена между Ц. В. М. от една страна в качеството на застрахован и Чъбб Юръпиан Груп СЕ – дружество регистрирано по правото на Франция, като „ТБ“ ЕАД е действало като застрахователен посредник. По силата на застрахователния договор, застрахователят е предоставил застрахователно покритие срещу описаните в полицата рискове по отношение на устройство HUAWEU Pro 256 GB Dual Silver, а застрахованият се е задължил да заплати дължимата застрахователна премия.

- Договор за услуга интернет за дома с предпочетен номер 359893652348 от 09.07.2020 г., сключен между Ц. В. М. от една страна в качеството на потребител и „ТБ“ ЕАД от друга страна в качеството на оператор. По силата на договора оператора се задължава да предостави интернет достъп на потребителя на мястото уговорено по договора, а потребителят се задължава да заплаща месечно възнаграждение за предоставения интернет достъп.

- Допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги за предпочетен номер 359888821436 от 15.01.2021 г., сключено между Ц. В. М. от една страна в качеството на потребител и „ТБ“ ЕАД друга страна, в качеството на оператор. По силата на договора

оператора предоставя на потребителя електронни мобилни услуги, а потребителят за задължава да заплаща последните, съобразно ползването им и уговорените в договора цени.

- Договор за Мобилни услуги с предпочетен номер 359897355884 от 13.02.2021 г. сключен между Ц. В. М. от една страна в качеството на потребител и „ТБ“ ЕАД друга страна, в качеството на оператор. По силата на договора оператора предоставя на потребителя електронни мобилни услуги, а потребителят за задължава да заплаща последните, съобразно ползването им и уговорените в договора цени, вкл. месечен абонаментен план.

- Неподписани общи условия на „ТБ“ ЕАД за взаимоотношенията с потребителя на електронни съобщителни услуги (л. 110-124 в кориците на делото).

Договорът за мобилни услуги е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, като при липсата на доказателства за неговата неавтентичност, последният обвързва страните с оглед обективирани в договора изявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

По правната си същност договорът за предоставяне на мобилни услуги представлявала двустранен, консенсуален, възмезден, комутативен договор по силата на който за мобилният оператор се пораждат следните облигационни задължения: **1)** да предостави „електронна съобщителна услуга“ по смисъла на § 1, т. 17 ДРЗЕС – т.е. услуга включваща пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване; **2)** да изпълни точно – в количествен, качествен и темпорален аспект с грижата на добрия търговец (арг. чл. 302 ТЗ), така че да осигури безпрепятствена възможност на насрещната страна да ползва реално от предоставената услуга. А за насрещната страна по договора се поражда задължението да заплати ползваното количество електронни съобщителни услуги – за мобилна телефония, мобилни съобщения и мобилен интернет.

Настоящият съдебен състав счита, че по делото не са ангажирани никакви доказателства, че твърдените мобилни услуги са реално предоставени. Издаването на едностранно подписани от ищеца фактури и сметки, каквито са представени в хода на производството, нямат доказателствената сила да установят пълно и главно обстоятелството, че ответникът реално е ползвал мобилните услуги, респ. че е имал възможност да ги ползвал, поради което същият **не дължи** да заплати съответното потребление или абонаментен план. Тъй като ищецът носи доказателствената тежест да установи този факт пълно и главно, то с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав следва да приеме неустановеният факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Този извод на настоящият съдебен състав се извежда и *ex definitione* от определителната правна норма на § 1, т. 17 ДРЗЕС, според която „електронна съобщителна услуга“ е услуга, обичайно предоставяна по възмезден начин, която изцяло или предимно включва пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване, без да се включват услуги, свързани със съдържанието и/или контрола върху него. В обхвата на електронните съобщителни услуги не се включват услугите на информационното общество, които не се състоят изцяло или предимно от

пренос на сигнали чрез електронни съобщителни мрежи. Тоест по дефиниция ищецът, следва да установи, че е предоставил възможността ответника да ползва съответната мобилна мрежа до която е доставил сигнал, радиоразпръскване и т.н.

Следователно, тъй като не са доказани материалните предпоставки обосноваващи претенцията по искове за заплащане на цената за ползвани мобилни далекосъобщителни услуги, то същите се явяват неоснователни и като такива трябва да бъдат отхвърлени.

Нещо повече, трябва да се спомене, че факта, че част от мобилните услуги следва да се заплащат по абонаментен план не променя направеният по-горе извод. Действително при абонаментно уговореното плащане, последното се дължи независимо от това дали електронната съобщителна услуга е ползвана или не. Но дължимостта на подобна сума е предпоставена от поредност на престацията, т.е. мобилният оператор следва да установи пълно и главно, че е предоставил услугата или възможност на потребителя действително да я ползва. Тоест, трябва да се установи, че съответния електронен мобилен сигнал е осигурен до устройството, чрез което се ползва мобилната услуга. В настоящото производство подобно нещо не е установено, поради което с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност.

Претенцията за заплащане на неустойката е обусловена от доказването, че между страните е имало валидно възникнало облигационно отношение на основание твърдения договор, което ищецът да е развалил, поради което съобразно клаузите на договора да се дължи неустойка за разваляне – неправилно именувана от ищеца неустойка за прекратяване, тъй като твърдяното изпълнение на договора обуславя неговото разваляне, а не прекратяването му. В случая липсват доказателства, че договорът за мобилни услуги е развален по реда на чл. 87 ЗЗД, респ. въз основа на договорна комисорна клауза. Нещо повече, с оглед липсата на доказване от страна на ищеца, че е изпълнил задължението си да предостави на ответника уговорените мобилни услуги, то следва да се приеме, че същият не е бил изправна страна, а договорът може да бъде развален само от изправната страна. При това положение, доколкото съдът следва да приеме недоказаните обстоятелства за несъществуващи в обективната действителност (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК), то предявената претенция се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Отделно от горното трябва да се спомене, че ищецът основава обстоятелството, че е развалил договора, поради изпълнение на клаузи от общите условия, които в случая са неприложими.

Според дефиницията на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП „Потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Следователно в случая длъжника има качеството на потребител, поради което при преценка на заявлението и представените към него доказателства, съдът следва да спазва императивните правила на закона и да осигури потребителската защита предвидена в разпоредбите на чл. 143 и сл. ЗЗП. Нещо повече глава XIV от ЗЕС в разпоредбите на чл. 225 и сл. ЗЕС също ползва понятието потребител. А съгласно правилото на чл. 37, ал. 1 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове, думи или изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове.

При това положение, настоящият съдебен състав намира, че трябва да отбележи, че според нормата на чл. 147а ЗЗП При сключване на договор при общи условия с потребител общите условия обвързват потребителя само ако са му били предоставени и той се е съгласил с тях. Съгласието на потребителя с общите условия се удостоверява с неговия подпис. Търговецът или упълномощен негов представител е длъжен да предаде подписан от него екземпляр от общите условия на потребителя. Тежестта на доказване на изразеното от потребителя съгласие с общите условия и получаването им при подписване на договора се носи от търговеца. Клаузата за съгласие с общите условия на договора и деклариране на получаването им от потребителя, включена в индивидуалните договори, не е доказателство за действителното приемане на общите условия и получаване на екземпляр от потребителя.

Грамматическото, систематичното и телеологическото тълкуване на чл. 147а, ал. 1-5 ЗЗП, води до извод, че за да потребителя да бъде обвързан от общите условия, когато договора е сключен при общи условия са налице две кумулативни изисквания – от една страна общите условия да са му предадени и то в подписан екземпляр от търговеца, а от друга страна потребителят изрично да се е съгласил с общите условия, което съгласие практически се извършва изявление – т.е. с подписването на общите условия от потребителя и то недвусмислено.

Настоящият съдебен състав намира, че по аналогични съображения на вече изложените следва да се отхвърлят претенциите и по Договор за услуга интернет за дома с предпочетен номер 359893652348 от 09.07.2020 г. Въпреки, че договора е сключен по делото не са ангажирани никакви доказателства, че действително е предоставен интернет от оператора на потребителя, съобразно уговореното. Също така по договора се претендира цена за невърнато устройство Huawei B311-211 with Antenna. В случая действително в договора е описано, че подобно устройство ще се предаде на потребителя, но нито в договора (за разлика от договорите за лизинг), нито в друго писмено доказателствено средство е описано и удостоверено, че действително устройството е предоставено. Дори да се счете обаче, че устройството е предоставено по делото нито в договор за интернет за дома, нито в общите условия (за които беше посочено, че в случая не обвързват потребителя) може да се направи извод каква е цената на устройството. Напротив в самия договор е посочена 0,00 лева – цена за ползване. А в случая доколкото ищецът основава претенцията си в тази част на базата на договора за интернет за дома, то с оглед основният принцип на българския граждански процес – за диспозитивното начало, съдът е длъжен да се произнесе по претенцията, така както е предявена от ищеца (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), т.е. искът трябва да се разгледа на основанието посочено от ищеца. При това положение, с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК, поради което претенцията следва да бъде отхвърлена.

По отношение претенциите за заплащане на незаплатени лизингови вноски за предоставени устройства, съдът като взе предвид събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност намира следното:

Договорът за лизинг е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, като при липсата на доказателства за неговата неавтентичност, последният обвързва страните с оглед обективирани в договора изявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

В случая с оглед неоспорената клауза на чл. 4 от договорите и при извършено грамматическо, систематично и телеологическо тълкуване, съдът намира, че претенцията е доказана в достатъчна степен, за да изпълни стандарта на доказателствената тежест за пълно и главно доказване. Тоест – по делото в достатъчна степен ищецът е доказал факта на предаването на лизинговите вещи за ползване.

По делото не са ангажирани, респ. събрани доказателства, че ответникът е заплатил дължимите суми, поради което и с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Неоснователни са съображения на ответника, че договорите били в противоречие с разпоредбите на ЗПК. В случая е очевидно, че по договора за лизинг няма оскъпяване, поради което не се формира и ГПР, а дължимите вноски са достатъчно индивидуализирани. Отделен е въпросът дали изобщо ЗПК е приложим в случая предвид правилото на чл. 4, ал. 1, т. 4 ЗПК.

По отношение на претендираните застрахователни премии, съдът като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира следното:

По аргумент от чл. 1, ал. 1, т. 6 КЗ застрахователните сделки са абсолютни търговски сделки, като с оглед спецификата на застрахователната дейност застрахователите са под лицензионен режим.

Под същият лицензионен режим се намират и застрахователните посредници, като в случая в застрахователната полица е посочено, че ищецът е действал именно като такъв, но по делото не са ангажирани никакви доказателства, че ищецът е притежавал подобен лиценз за застрахователна посредническа дейност.

В случая от формална страна, ищецът не е ангажирал никакви доказателства, че Чъбб Юрпиан Груп СЕ, действително съществува по правото на Франция, като юридическо лице, още по-малко, че има лиценз като застраховател, за да извършва имуществено застраховане. Това е достатъчно, за да се направи извод, че застрахователният договор е нищожен, поради противоречие със закона (арг. чл. 26, ал. 1 ЗЗД), като се вземе и предвид, че се твърди да е сключен чрез посредничеството на ищеца, за които няма данни да е лицензиран застрахователен посредник.

Отделно от горното трябва да се спомене, че приложената по делото застрахователна полица не отговоря и на изискването за задължителното съдържание, според правилото на чл. 345 КЗ, което е отделно основание за прогласяването ѝ за нищожна (арг. чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД).

На следващо място трябва да се спомене и факта, че дори, съдът да приеме, че е налице действително застрахователно правоотношение, то застрахователната премия се дължи на застрахователя, а не на ищеца. Фактът, че в полицата е посочено, че премията се заплаща чрез ежемесечната дължима вноска и за другите услуги на ищеца не променя материалната легитимация на кое лице се дължи. Тоест, ищецът претендира чуждо вземане, доколкото по делото няма данни той да действа в друго качество или да е заплатил чуждо задължение при наличието на правен интерес (арг. чл. 74 ЗЗД).

Следователно, претенцията за незаплатени застрахователни премии следва да бъде отхвърлена в цялост.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират деловодни разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което съобразно уважената част от исковете следва да му се присъди сумата от 579,63 лева, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

В случая ответникът е въвел надлежно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът е разгледал, като е уважил същото частично и е намалил адвокатското възнаграждение за заповедното производството на сумата от 50,00 лева. Съображенията на настоящият съдебен състав са следните:

Съгласно чл. 9 от ЗЗД страните имат свобода на договарянето, която се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от добрите нрави. Законодателят допуска цената на адвокатските услуги да бъде определена при свободно договаряне между довереника и доверителя, но не под предвидено в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл е разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАдв., съгласно която размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отпращане на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност, при направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна.

Съдът не е обвързан от предвиденото в НМРАВ по отношение на адвокатското възнаграждение, като в тази насока съображава и **Решение от 23.11.2017 г. на СЕС по съединени дела С-427/16 и С-428/16:** *„че определянето на минимални размери за адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба като разглежданата в главните производства, възпрепятствайки другите доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., С-184/13—С-187/13, С-194/13, С-195/13 и С-208/13, EU:C:2014:2147, т. 43)...* член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането □ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“. Тоест, националният съд не е обвързано от предвиденото в НМРАВ. Този извод на съда е основан на обстоятелството, че решението на СЕС по преюдициалното запитване се ползва със сила

на тълкувано нещо, като се изяснява значението на съществуващите норми на правото на ЕС, поради което и действието му е *erga omnes*. Силата на тълкувано нещо се изразява в забрана за националният съд да се отклонява от поставеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване, респ. да постави под съмнение допустимостта или правилността на решението на СЕС – вж. **Решение по дело 05.10.2010 г., Elchinov, C-173/09, т. 29.**

С оглед изясняването на посоченото решение на СЕС, настоящият съдебен състав намира, че следва да изясни, че цитираното решение по преюдициално запитване се базира на разпоредбата на чл. 101, § 1 и § 2 ДФЕС, съгласно които се забраняват „*като несъвместими с вътрешния пазар всички... решения на сдружения на предприятия..., които биха могли да засегнат търговията между държавите-членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар и в частност такива, които: а) пряко или косвен определят покупни или продажни цени ... споразумения или решения, които са забранени в съответствие с настоящият член, са нищожни*“.

Горните съждения се потвърждават и от актуалната практика на СЕС – **Решение по дело C-438/22 г.**, в което е възприето, че: „1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.“. При това положение и с оглед силата на тълкувано нещо, с което се ползва произнасянето на СЕС по преюдициално запитване, настоящият съдебен състав намира, че не следва изобщо да изследва приложението на НМРАВ.

В случая нито исковото производство, нито заповедното производство представляват фактическа или правна сложност, нито процесуалното поведение на ищеца, респ. на процесуалният му представител – адв. М., може да обуслови по-голяма възнаграждение от възприетото от съда.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е ангажирал доказателства, че му е предоставена правна помощ при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.

Следователно с оглед и гореизложените критерии и схващания на настоящият съдебен състав, то на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., във вр. чл. 36 ЗАдв. на адвокат Д. М. следва да се присъди сумата от 300,00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Ц. В. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. ...., **че дължи на „ЙБ“ ЕАД**, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. ...., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. чл. 342, ал. 1 ТЗ, сумата от 84,00 лева - незаплатена цена на базови аксесоари по договор за лизинг от 13.02.2021 г., ведно със законната лихва от 18.08.2023 г. (датата на подаването на заявлението за издаването на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и сумата от сумата от 1230,31 лева - незаплатени лизингови вноски за периода от 15.03.2021 г. до 14.08.2021 г. за устройство Huawei P40 Pro 256 GB Dual Silver по договор за лизинг от 13.02.2021 г., ведно със законната лихва от 18.08.2023 г. (датата на подаването на заявлението за издаването на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 30.08.2023 г. по ч. гр. д. № 46503/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от „ЙБ“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... срещу Ц. В. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. ...., за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. чл. 229 ЗЕС, във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 92, ал. 1 ЗЗД, **че Ц. В. М., ЕГН: ***** дължи на „ЙБ“ ЕАД**, ЕИК: ....., следните вземания: **1)** по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер 359897751806 от 13.02.2021 г. - сумата от 119,51 лева, представляваща незаплатени абонаментни такси и такси за мобилни услуги за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г., както и сумата от 310,86 лева - неустойка за разваляне на договора в размер на три стандартни месечни такси и за устройство Huawei P40 Pro 256 GB Dual Silver разлика в цената между устройството без абонаментен план по преференциална цена по сключен договор за лизинг; **2)** по застрахователна полица от 13.02.2021 г. - сумата от 50,97 лева - незаплатени застрахователни премии за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г.; **3)** по договор за услуга Интернет за дома с предпочетен номер 359893652348 от 09.07.2020 г. - сумата от 186,86 лева - представляващи незаплатени абонаментни такси и такси за потребление за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г., както и сумата от 145,98 лева - неустойка за разваляне на договора в размер на три стандартни месечни такси и цена за невърнато устройство Huawei B311-211 with Antenna; **4)** по допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги за предпочетен номер 35988821436 от 15.01.2021 г. - сумата от 165,24 лева - незаплатени абонаментни такси и такси за потребление на мобилни услуги за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г., както и неустойка за разваляне на договора в размер на три месечни абонаментни такси; **5)** по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер 359897355884 от 13.02.2021 г. - сумата от 116,57 лева - незаплатени абонаментни такси и такси за потребление на мобилни услуги за периода от 15.03.2021 г. до 14.07.2021 г. за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 30.08.2023 г. по ч. гр. д. № 46503/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Ц. В. М., ЕГН: *****, да заплати на „ЙБ“ ЕАД, ЕИК: ....., сумата от 579,63 лева, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, във вр. чл. 36 ЗАдв. „ЙБ“ ЕАД, ЕИК: ..... да заплати на адвокат Д. М. М. от САК, л. № 1100649310, сумата от 300,00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____